

ریکورد، سازی ناب و ریشه دار

چرا برخی ریکورد را به سان اسباب بازی می نگرند؟

ریکوردر نخستین ساز بادی و به ظاهر آسانی است که انگاری فقط برای آموزش ابتدایی ساخته شده و در هر اسباب‌بازی فروشی و فضاهای غیرتخصصی هم گونه‌هایی از آن یافت می‌شود. آیا نباید ریکوردر را جدی گرفت؟ چرا ریکورد به چشم اسباب‌بازی نگریسته می‌شود؟

سدهی هجدهم، سدهی افول ریکوردر

محبوبترین سازهای بادی بدل گشت.
وانگهی، در اواخر سدهی هجدهم زیر سایه
فلوت قرار گرفت و دیگر به ندرت در ترکیب
های ارکستری جایی برایش محفوظ
می‌داشتند.

آرلوند دالمتش و امیای ریکورد در سده‌ی

در اواخر سده‌ی نوزدهم، پژوهش‌گر و موسیقی‌دانی به نام آرلوند دالمتش که نوازنده و آموزگار ویولن نیز بود، نت‌نوشت‌ها و اسناد مفصلی مربوط به ریکورد یافت و موفق شد تا چند ساز فراهم کند و آنسامبلی از ریکوردها گرد هم آورد.

اندکی پس از آن هم پیتر هارلن، سازتراش
آلمانی، کوشید تا سازی تهیه کند که برای
نواختن در دو ماژور طراحی شده باشد - ساز
او را امروز به نام طراحی آلمانی یا ریگورد
با انگشت‌گذاری آلمانی می‌شناسیم.

یکی از نخستین موسیقی‌دانانی که در سده‌ی
بیستم قدر گوهر ناب ریکورد را بازکشف
کرد، فرانسس بروگن هلندی بود. بروگن
کارشناس فلوت و موسیقی باروک بود و
ناب ریکورد هم که در دوران باروک قدر و
منزلتی بلند داشت؛ پس بروگن ریکوردنوازی
را به سطوح والای اجرایی بازگرداند.

عجیب نیست که برخی با دیدن سازی که در اسباب‌بازی‌فروشی می‌بینند، آن را جدی نگیرند، ولی این انگاشت بسیار عجولانه و بر مبنای شواهد ناقص است و نباید ریکوردر را سازی مقدماتی فرض کرد.

به باوره رواست تا هنرجویانی که سازهایی
جز ساز بادی می‌نوازند، این ساز را به‌جای
ساز دوم انتخاب کنند و از پی کسب مهارت
در این راه گام بردارند.